

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Vtrum peccator, qui sibi conscius mortalis peccati, debeat illud confiteri ante communionem, præsertim si omnino existimet se contritum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

quis simplici & externo contactu hoc Sacramentum, vel etiam Christi Corpus in propria specie contingeret: etsi D. Thomas in resp. ad 1. contrarium insinuare videatur. Hic enim contactus non esset peccatum mortale, etiam si fieret à peccatore; modo fiat cum aliqua reuerentia: Imò, si fiat, vt ab ipso sanctificeris, non est peccatù. Neque ideò veruit Dominus Magdalena tangere, quod esset in peccato mortifero: nam omnino credibile est, fuisse tunc in statu gratia, quamuis fides eius non esset adhuc tam explicita & perfecta. Sumptio enim intra se, multò maiorem vnionem & familiaritatem designat: vnde meritò maiorem dispositionem requirit. Sicut gestatio Christi in vtero, maiorem sanctitatem postulabat, quàm contactus exterior.

DVBIVM I.

Vtrum Peccator, qui sibi conscius est mortalis peccati, debeat illud confiteri ante communionem, praesertim si omnino existimet se contritum?

Respondeo, Panormitanus in Capit. De homine. de Celebratione Missarum, putat talem peccatorem non teneri ad confessionem; sed sufficere contritione. Idem tenet Caietanus hoc loco, & in Summa verbo Communio. & in Commentario prioris ad Cor. 11. Bartholomæus Fumus verbo Communio. §. vltimo. Idem insinuat Richardus, Paludanus & Adrianus.

Dico Primò, Teneri talem absolutè præmittere confessionem, saltem ex præcepto Concilij Trid.

Dico Secundò, Hanc obligationem nõ esse nouã, sed semper in Ecclesia fuisse. Probatur ex Concil.

Trident. sess. 13. c. 7. *Ecclesiastica consuetudo declarat, eam probationem necessariam esse vt nullus sibi conscius peccati mortiferi, quantum sibi contritus videatur, absque præmissa sacramentali confessione accedere debeat; quod à Christianis omnibus, etiam ab ijs Sacerdotibus, quibus ex officio incumbit celebrare, hac sancta Synodus perpetuò seruandum esse decreuit, modo nõ desit illis copia Confessoris.* Idem docent reliqui Doctores. Probatur ex Patribus. Cyprianus epist. 10. quæ est ad Clerum, reprehendit quosdam Sacerdotes, qui admitterebant peccatores ad Eucharistiã, ante confessionem. *Nundum, inquit, penitentia acta, nundum exomologesi facta, nundum manu eis ab Episcopo & Clerico imposta, Eucharistia illis datur, cum scriptum sit, Qui comederit panem, aut biberit calicem Domini indignè, reus erit Corporis & Sanguinis Domini.* Deinde excusat plebeios, quòd ignorantia Scripturarum hoc faciunt; non autem Sacerdotes, qui debent nosse Scripturas. Similia habet epist. 11. & 12. Nã epist. 11. dicit, esse contra Euangelij legem dare Eucharistiã lapsis ante exomologesim: Idem ferè repetit epist. 12. Eusebius lib. 6. historiae c. 17. refert Philippum Imperatorem, cum vellet in vigilijs Pasche cum alijs Christianis cõmunicare, non pridè fuisse admissum à Pontifice, quàm confiteretur peccata sua, & inter penitentes stisset.

Auctor de Ecclesiasticis dogmatibus c. 53. *Quem mortalia crimina post baptismum premunt, horror prius publica penitentia satisfacere; & ita iudicio Sacerdotis reconciliatum communioni sociari: quod, vt declarat esse præceptum, ait, ad iudicium & condemnationem Eucharistiã percipere.*

Dico Tertio, Hæc obligatio, etsi cõsentanea sit legi naturali, supposita institutione huius Sacra-

menti, & Sacramenti penitentia; non tamen est legis naturalis, sed positua diuina.

Quòd sit cõsentanea legi naturali, Probatur: Quia Eucharistia continet id, quod omnium est sanctissimum, scilicet ipsum fontem sanctitatis: ergo cõsentaneum est, vt homo summam curam adhibeat, vt dignè se ad eam comparet; nam summa illa puritas requirit optimam preparationem: ergo non solum contritione, sed etiam confessione sacramentali se disponere debet.

Verum, Etsi hæc ratio probet obligationem esse cõsentaneam iuri naturali; nõ tamen probat eam præcisè ex iure naturali nasci. Nam ius naturale nõ obligat nos ad summam diligentiam, nec ad summam certitudinem bonæ dispositionis; sed solum ne indignè accedamus. Atqui non censetur indignè accedere, qui optimè confidit se esse iustificatum à peccato; vt patet in reliquis Sacramentis viuorum, ad quæ non necesse est, vt homo se disponat per confessionem.

Dices, Ius naturale obligat vt in extrema necessitate, vel periculo mortis, vtaris remedio confessionis, si aliquo modo possis, quamuis putes te omnino contritum: ergo similiter, quando est communicandum.

Respondeo, Est dispar ratio. Nam ibi est periculum amittendæ salutis irreparabiliter, si fortè, opinione circa tuam contritionem decipiaris; hic autem non est vllum tale periculum: nam ratione bonæ existimationis excusaris à peccato indignè communionis, nec vllum damnum incurris.

Adde, Quãuis certus omnino esses remissionis tuorum peccatorum, tamè deberes confiteri ante communionem; vt docent omnes Doctores: quod est euidentis signum, hanc obligationem esse iuris positui, non autem iuris naturalis. Ius enim naturale vtendi aliquo remedio, definit obligare cessante illius remedij necessitate.

Tertia pars, Hanc obligationem esse iuris diuini positui, est multorum Doctorem: Dominici Sotii dist. 12. q. 1. a. 4. Melchioris Cani Relectione 5. de Penitentia, Couarruuiæ in cap. Alma §. 1. n. 7. & aliorum quos citat Couar. Et insinuat Concil. Trid. cum ait, *Ecclesiastica consuetudo declarat, eam probationem esse necessariam &c.* vbi insinuat, nõ esse per Ecclesiã statutum, sed solum eius cõsuetudine declarari. Idem insinuat Cyprianus locis citatis. Probatur, Quia, si solum esset iuris humani, facile potuisset alibi aboleri; sicut alia præcepta Ecclesie. Sed vbique esse obseruandum patet ex Concilio Trident. sess. 13. can. 11. vbi excommunicat eum, qui docet vel defendit, vel asserit pertinaciter, non esse necessarium præmittere confessionem.

Aduerte tamè, non esse improbabile, hoc præceptum esse dumtaxat Apostolicum, sicut præceptum de Eucharistia à ieiunio sumenda: quod tenet Nauarrus de Penitentia dist. 5. in principio, Ioannes Medina Codice de Confessione, & multi alij.

DVBIVM II.

Quando liceat communicare, vel celebrare, absque præuia confessione ei, qui sibi conscius est peccati mortiferi?

Respondeo, Id licere, quando concurrunt hæc duæ conditiones, quas notat Conc. Trident. Si necessitas urgeat: Et desit copia Confessoris.

Ac prior

Contactus exterior Corporis Christi in peccato mortali, potest esse absque peccato.

Existens in mortali debet & semper debuit Eucharistiæ præmittere confessionem. Tridentin.

Cyprian.

Eusebius.

Auctor Ecclesie dogmarum.

An sit iuris naturalis, & quomodo, vt præmittatur confessio Eucharistiæ.

Obiectio.

Solutio.

Etiam certus de remissione peccati mortalis, debet Eucharistiæ præmittere confessionem.

Est iuris diuini positui, vt præmittatur confessio S. communioni, non Ecclesiæ tantum.